

bam
bú

THEODOSIA

I LES SERPS DEL CAOS

Traducció d'Anna Llisterra

R. L. LAFEVERS

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: *Theodosia and the Serpents of Chaos*

© 2007, R. L. LaFevers, por el texto
© 2022, Anna Llisterra, per la traducció
© 2022, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Il·lustració de la coberta: Mercè López
Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig
Primera edició: febrer de 2022
ISBN: 978-84-8343-807-7
Dipòsit legal: B-327-2022
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

UNA SORPRESA DE PART DE LA MARE

17 de desembre de 1906

No em refio d'en Clive Fagenbush.

Com et pots refiar d'una persona que té unes celles negres i espesses que semblen raspalls i fa olor de col bullida i cebes en vinagre? A més, començo a sospitar que en porta una de cap. I encara pitjor, crec que ell sospita que jo en porto una de cap. Cosa que generalment és veritat.

Tampoc no és que algú hagués de creure en la paraula d'una nena d'onze anys davant de la del segon conservador adjunt, encara que casualment aquella nena sigui la filla del conservador en cap del museu i força més llesta que la majoria (o això m'han dit; curiosament, no crec que ho diguessin com a compliment). Pel que jo sé, als adults poques vegades els importa si els infants són molt o poc llestos. Sempre es fan costat els uns als altres. Si no estàs malalt o morint-te o ferit de mort, sempre es posaran a favor de l'altre adult.

Això és el que passa clarament en aquest cas, almenys. El meu pare supervisa el Museu d'Antiguitats i Llegendes, el segon

museu més gran de Londres. En conseqüència, jo passo la major part del temps remenant per aquest edifici vell. No em fa res. De debò. Bé, de fet no gaire. Però estaria bé que el pare es recordés que soc aquí de tant en tant... De tota manera, de coses per fer no me'n falten. El museu té piles de secrets i he descobert que soc molt bona traient a la llum els secrets. I les malediccions. És sorprenent la quantitat de coses que arriben al museu carregades de malediccions, i de les dolentes. De les fetes amb anti-quíssima màgia negra egípcia.

Com aquest matí, per exemple, amb l'arribada d'una caixa de la mare.

Quan va sonar el timbre, em vaig afanyar a baixar a la recepció. En Dolge i en Sweeny, els dos empleats del museu, tot just obrien les portes de la zona de descàrrega. Una boira groga va començar a escolar-se a l'estança com un flam massa líquid. A fora, distingia el carreter, que es bufava els dits i picava de peus per intentar escalfar-se mentre esperava al costat del carro. Els fanals del carruatge estaven encesos i semblaven dos halos borrosos entre la boira espessa. En Sweeny va baixar d'un salt i entre els dos van aixecar una caixa de fusta del darrere del carro i la van portar a dins. Quan van passar pel meu costat, vaig estirar el coll per llegir l'etiqueta. Venia de Tebes! I això volia dir que devia ser de la mare. El seu primer enviament des de la Vall dels Reis! El primer de molts, era el més probable.

Quan van haver deixat la caixa en una taula de treball buida, el carreter va saludar tocant-se la gorra i va tornar de seguida al carro, frisant per anar-se'n. En Dolge va tancar la porta darrere seu, amb un fort ressò metàl·lic.

Llavors ja havien arribat els curadors, i tots ens vam aplegar al voltant del pare per veure'l obrir la caixa. Quan m'hi acostava

discretament, vaig veure que, un altre cop, no portava guants. Els meus dits enguantats van fer un gest involuntari de consternació.

–Eh, pare?

Es va aturar un moment, amb les mans damunt de la caixa però sense tocar-la.

–Sí, Theodosia?

–No tens por de clavar-te alguna estella?

Tothom es va girar per mirar-me d'una manera estranya.

–Ximpleries –va dir el pare.

Naturalment, a mi les estelles m'importaven un rave. Eren la menor de les meves preocupacions. Però no gosava dir-l'hi.

Ara que l'atenció de tothom estava centrada de nou en la caixa, em vaig anar atansant al pare sense fer soroll, amb la intenció d'arribar al seu costat abans que ell toqués el que fos que havia enviat la mare. Vaig avançar en Dolge i en Sweeny sense problemes, però vaig haver d'aguantar-me la respiració per esmunyir-me pel costat d'en Fagenbush. Em va fer una mala mirada i jo n'hi vaig fer una a ell.

Quan vaig arribar al costat del pare, em vaig posar la mà a la butxaca del davantal just quan ell enfonsava les mans a la caixa. Tan discretament com vaig poder, vaig treure un petit amulet protector de la butxaca i el vaig posar a la d'ell. Per desgràcia, la meva acció no va passar desapercibuda. Va fer una pausa i em va mirar amb les celles arrufades.

–Es pot saber què fas?

–Només volia veure-ho bé, pare. Soc la més baixeta de la sala, ja ho saps. –Perquè apartés l'atenció de mi i la tornés a centrar en la caixa, em vaig inclinar cap endavant i vaig mirar a dins.– Què et sembla que ens ha enviat, aquest cop?

–Bé, això és el que intento esbrinar. –Tenia un deix d'exasperació a la veu.

Per sort, tot seguit es va oblidar de mi quan, amb gran cerimònia, va posar les mans a la caixa i en va treure una estàtua negra d'un gat, absolutament fascinant: Bastet, la deessa egípcia de la fertilitat.

De seguida que la vaig veure, vaig tenir la sensació que una desfilada d'escarabats amb les potes gelades em baixava per l'espinada. La meva gata, l'Isis, que havia estat amagada a sota el banc de treball, va fer una ullada a l'estàtua, va miolar fort i tot seguit va sortir disparada amb destinació desconeguda. Vaig esgarrifar-me. Un altre cop, la mare ens havia enviat un artefacte que pràcticament regalimava malediccions antigues i malignes.

–Et trobes bé, Theo? –va preguntar en Nigel Bollingsworth, el primer conservador adjunt–. Que potser t'estàs refredant?

Em va observar, amoïnat. Al seu costat, en Fagenbush em mirava fixament com si fos una deixalla qualsevol que l'Isis hagués portat del carrer.

–No, senyor Bollingsworth. Estic bé.

Excepte per la màgia negra que sortia a doll del nou objecte maleït, és clar.

Naturalment, la mare no s'havia adonat pas que estava maleït. Ni el pare tampoc. Cap dels dos no semblava mai capaç d'adonar-se'n.

I no semblava que cap dels conservadors adjunts notés mai res, tampoc. Excepte en Fagenbush, aquella rata. Mirava l'estàtua amb la cara il·luminada i els dits llargs i ossuts se li movien tots sols. El problema era que tenia aquell aspecte la meitat del temps, i per tant costava de saber si era la seva reacció a l'artefacte o si només era així d'horròs de mena.

Pel que sabia, jo era l'única que podia detectar la màgia negra que encara estava adherida als objectes antics. Per tant, em tocava a mi descobrir la naturalesa de la maledicció d'aquesta estàtua i com eliminar-la.

I de pressa.

Quan la mare arribés l'endemà, segur que portaria una carretada d'artefactes nous. Encara més caixes anirien arribant de mica en mica durant les setmanes següents. Qui sabia quantes d'aquelles peces estarien maleïdes. Potser estaria enfeïnada mesos! L'única cosa bona seria que amb això no faria gens de nosa al pare i la mare. Tendeixen a empipar-se si em troben massa pel mig, i llavors comencen a parlar d'enviar-me a una escola. D'aquesta manera, almenys podria passar alguna estona amb la mare.

Ara, si bé les intuïcions i l'instint anaven prou bé per a un test de Primer Nivell, la qüestió s'havia d'abordar de manera lògica i científica. Necessitava dur a terme un test de Segon Nivell tan aviat com fos possible.

En vaig tenir l'oportunitat quan tothom va haver marxat de la zona de recepció i tornava a fer la seva feina. Com que jo no tenia cap feina a la qual tornar, em vaig poder quedar allà sense que se n'adonessin.

Vaig anar cap a un dels prestatges que omplien la zona de recepció i en vaig treure un vas canopi petit i atrotinat. Havia arribat molt danyat i, com que no era especialment valuós, ningú no havia dedicat temps a restaurar-lo. Jo havia començat a fer-lo servir per recollir cera (punts d'espelmes gastades, cera de segells, coses d'aquestes), que feia servir en quantitats considerables per al test de Segon Nivell. La cera va molt bé per absorbir *heka*, o màgia maligna.

Vaig treure uns quants trossets de cera del vas i els vaig posar amb compte formant un cercle al voltant de la base de l'estàtua.

A l'hora de sopar, tot el cercle de trossets de cera era d'un color negre verdós i repulsiu. Caratsus! Em sembla que la cera no s'havia tornat fosca mai tan de pressa. Ara hauria de tornar-hi i dur a terme una prova de Tercer Nivell. Per desgràcia, per fer-la necessitava llum de lluna. La llum de lluna és l'únic que pot fer que les malediccions gravades siguin visibles a l'ull humà.

Naturalment, només es pot veure una cosa amb llum de lluna quan és de nit.

I el museu, de nit, no el suporto.

LA PROVA DE LA LLUM DE LLUNA

Va donar la casualitat que aquella va ser una més de les nits en què el pare es quedava tan absort en la seva recerca que s'oblidava completament de tornar a casa. Era la quarta nit seguida i, per sort, encaixava bé amb els meus propis plans.

Just abans de mitjanit, vaig sortir de la sala de personal i em vaig endinsar al museu. Els llums de gas estaven abaixats i només una punteta de flama blava brillava al llarg del passadís fosc a intervals regulars. La dèbil claror del meu llum d'oli amb prou feines deixava un senyal en la foscor cavernosa, però jo no permetia que allò em dissuadís. Vaig aixecar la mà i vaig agafar fort els tres amulets protectors que duia penjats al coll. El pare diu que em deixo portar massa per la imaginació, però la veritat és que, en les hores més fosques de la nit, si mires molt atentament (cosa que jo procuro no fer), pots veure com els morts perillosos, els *akhu* i els *mut*, s'alcen de les urnes i sarcòfags com una boira espessa i asfixiant. Els textos arcans i els objectes amb inscripcions traspuen màgia antiga i paraules d'un poder terri-

ble. Tot això plana als racons i s'amaga entre les ombres. Com podria aventurar-me allà sense alguna mena de protecció?

Com que no volia fer cap soroll que pogués cridar l'atenció als esperits, anava amb els peus coberts només amb les mitges, i aviat se'm van quedar balbs del fred.

Naturalment, el pare havia traslladat l'estàtua maleïda de la zona de recepció al seu taller del tercer pis. Enganxada a les parets, pujava sense fer soroll les escales de fusta polida, anant amb compte d'evitar els graons que feien grinyols.

Per molt silenciosa que fos, les ombres profundes que m'envoltaven semblaven cada vegada més grosses i amenaçadores. Totes aquelles restes mortals, els ossos, els taüts i les relíquies sagrades d'antigues religions llargament oblidades que m'envoltaven, m'atordien. Amb el llum d'oli, les ombres es gronxaven i feien giragonses com dimonis lascius.

Finalment, vaig arribar al tercer pis i vaig entrar a la Galeria de les Estàtues. Enormes escultures egípcies s'arregleraven a les parets com guardians sempre alerta. Els rostres majestuosos dels faraons al costat de misteriosos caps d'esfinxs, la més petita de les quals feia sis metres d'alçada i projectava bassals negres i severs a terra.

Em vaig afanyar a passar pel costat de les imponents estàtues fins que vaig arribar al llindar que donava a l'exposició sobre l'antic Egipte. Em vaig aturar un moment, preparant-me. Encara que patrullava l'exposició tan sovint com m'era possible, no podia estar mai del tot segura de què m'esperava allà dins. La màgia és una cosa delicada i els egipcis n'eren mestres. Hi havia encanteris que semblava que es regeneressin tots sols després d'una lluna plena o en dies sacrílegs concrets. D'altres només eren visibles durant certes estacions o quan les estrelles i els pla-

netes estaven alineats d'una manera determinada. En general, la màgia de l'antic Egipte és un poti-poti horrible de possibilitats sinistres, i mai no dono res per fet quan hi tracto.

Després d'una respiració per agafar forces, vaig córrer com una boja a través de la sala, passant ràpidament pel costat de les vitrines, sense mirar a la dreta ni a l'esquerra. Amb una última esgarripança, vaig arribar a la porta del taller, la vaig obrir d'una estrebada i vaig entrar sense fer soroll.

Aquella sala també estava a les fosques, però la llum pàl·lida i argentada de la lluna entrava per les finestres. I a sota d'aquella llum de lluna pàl·lida hi havia l'estàtua de Bastet, amb un intricat i malvolent traçat de paraules i símbols sagrats agitant-se per la superfície com un niu d'escurçons inquiets.

De vegades odio tenir raó.

Quan m'acostava a l'estàtua, vaig identificar el símbol d'Anubis, déu de l'inframón, i també el de Seth, el déu del caos. Allà! Vaig veure flotar un altre símbol, un que no havia vist gaire però que crec que representava els esperits demoníacs dels morts sense repòs. Si tenia cap esperança que la maledicció fos més aviat petita, s'havia esvaït. Havia d'abordar un artefacte absolutament amarat de màgia negra egípcia de la pitjor mena.

Necessitava examinar-lo més de prop, i això volia dir que hauria d'agafar aquella cosa horrible.

Vaig donar una ullada al voltant del taller. Els guants no eren protecció suficient quan els jeroglífics s'agitaven d'aquella manera. Els símbols tenien tendència a intentar obrir-se pas a través dels guants i entrar en contacte amb les mans. Jo no tenia el més

mínim interès que aquelles paraules i símbols de poder malèfic em llisquessin per la pell, si podia ser.

Vaig trobar un drap vell a la taula de treball del pare i em vaig embolicar la mà per afegir un gruix de roba al guant. Després vaig agafar l'estàtua i la vaig portar al costat de la finestra per veure-la millor.

Quan vaig tenir l'estàtua a la mà, els símbols es van moure una mica més a poc a poc. Vaig notar com pressionaven el drap, intentant traspasar la barrera de tela i obrir-se pas fins a la meua carn. M'havia d'afanyar.

El símbol d'Apep, la serp del caos, va flotar seguit pel de Mentu, el déu de la guerra. Que estrany. Era la primera vegada que els veia en un objecte maleït. Hi havia més símbols: símbols d'exèrcits i de destrucció i...

El terra de fusta va cruixir just davant de la porta del taller. L'ensurt em va fer reaccionar; vaig travessar a correu la sala, vaig tornar a posar l'estàtua al prestatge i vaig buscar frenèticament un lloc on amagar-me. Hi havia molts racons amb ombres, però volia un amagatall de més entitat.

Quan vaig veure una caixa d'embalatge vella en un racó, hi vaig entrar d'un salt i em vaig tapar com vaig poder amb restes de material d'embarcar. Em vaig ajupir, vaig apartar els ulls de la porta i vaig esperar.

Potser us preguntareu per què no vaig aixecar la vista per veure l'intrús. En tenia ganes, us ho asseguro. Però he viscut prou temps al costat dels antics esperits inquiets per saber que, quan mires una cosa, hi concentres tot el teu *ka*, o força vital, cosa que torna el seu poder encara més fort. Si aquest visitant nocturn era sobrenatural, concentrar-hi la meua força vital era com posar-li un llum d'oli encès davant de la cara.

El llum d'oli! Vaig mirar per una escletxa del costat de la caixa i vaig veure el llum abandonat al costat dels prestatges. Per sort, s'havia apagat.

La porta es va obrir, les frontisses van grinyolar una mica. Els passos es van aturar al llindar, com si aquella persona examinés la sala. Llavors la fusta del terra va tornar a cruixir quan algú –o alguna cosa– va entrar. Vaig arriscar-me a tornar a mirar un moment per l'escletxa, el temps just per veure una figura negra i encaputxada travessant la sala.

Fent un esforç, vaig apartar la mirada i vaig intentar calmar els batecs del cor. A mi em semblaven forts com una tronada... segur que l'intrús ho sentiria!

Els passos es van aturar davant d'un dels prestatges, a pocs centímetres d'on estava amagada. Em vaig arriscar a mirar un altre cop i vaig veure la figura negra examinant el prestatge del mig, on jo havia tornat a deixar l'estàtua de Bastet. Quan vaig tornar a abaixar els ulls, em vaig fixar en dues sabates negres que sortien de sota la capa llarga de la figura.

El cor se'm va asserenar una mica. Els éssers sobrenaturals no porten sabates. No sabia què –qui– era, però havia de ser humà. Cosa immensament preferible a l'alternativa.

Ara bé, qualsevol que voltés d'amagat per un museu en plena nit probablement no portava al cap res de bo. Excepte jo, és clar; a mi només em movia el més noble dels motius.

Ara, amb una mica més de confiança, em vaig arriscar a mirar un altre cop i vaig veure un braç llarg i negre que reptava fora de la capa. El moviment va enviar un lleuger corrent d'aire en la meva direcció i vaig sentir una bafarada de col bullida i cebes en vinagre.

En Clive Fagenbush!

Abans que pogués resoldre aquest trencaclosques, el terra de davant de la porta del taller va tornar a grinyolar. Agafant aire amb un xiulet, en Fagenbush es va afanyar a tornar la mà buida a dins de la capa, i tot seguit va fer la volta als prestatges i es va arrambar a la paret de tal manera que no se'l podia veure.

Ara quedava directament de cara a mi. Em vaig encongir tant com vaig poder a la caixa i vaig desitjar ser invisible.

El nou intrús va sacsejar el pom de la porta fent soroll, sense ni tan sols intentar no fer escàndol. Uns passos ràpids i segurs van entrar al taller, acompanyats d'un xiulet gens melodiós.

Em vaig relaxar, alleujada. Només era el pare, fent una de les seves passejades de mitjanit. Va encendre el gas i va omplir la sala amb llum groga i suau.

Vaig mirar al lloc on s'amagava en Fagenbush, pensant que el pare potser el veuria, però vaig descobrir que havia desaparegut.

Vaig estirar el coll, intentant veure on s'havia ficat, però no se'l veia enlloc. Llavors vaig veure de cua d'ull un moviment al costat de la porta: s'esmunyia a fora. Vaja! S'havia escapat. Però almenys no havia estabornit el pare amb un cop al cap ni m'havia descobert.

Ajupida a dins de la caixa, em vaig adonar que havia d'ordir un pla per posar les mans en aquella estàtua abans que ho fes algú altre. Vaig pensar si portar-la a la meva habitació, però no podia suportar la idea d'aquelles malediccions repulsives a prop meu mentre dormia. Finalment, vaig decidir amagar-la aquella nit i retornar-la a primera hora del matí mentre el pare esmorzava.

El pare va trigar segles a trobar el que fos que buscava però per fi se'n va anar, apagant els llums i tancant la porta darrere seu. Vaig esperar uns quants minuts més per estar segura que

no me'l trobaria pel mig. Quan els ulls se'm van haver adaptat a la foscor un altre cop, vaig sortir de la caixa i vaig anar cap al prestatge. Fent servir el drap, vaig aixecar l'estatueta i la vaig posar a la caixa on m'havia amagat. La vaig tapar amb una mica de material d'embalatge i tot seguit vaig agafar el llum d'oli, ara fosc i inútil, i em vaig dirigir a la porta. Vaig mirar un moment la sala d'exposicions.

Semblava que al museu hi havia una inquietud poc habitual. Els cruixits i gemecs ara eren més forts i més freqüents. Estrenyent amb força els tres amulets dins del puny, vaig tornar corrents per les sales. Notava el fregadís de coses mortes i malhumorades mentre passava, ombres que es tornaven més llargues quan s'estiraven cap a mi. Vaig fer una acceleració extra.

Enteneu ara per què no suportó el museu de nit?

FEINA PER FER

—**T**heodosia Elizabeth Throckmorton!

—Mm. Què?

Em vaig asseure i em vaig treure les lleganyes dels ulls. El pare estava dret al llindar, amb una ganyota rabiosa a la cara.

—Un altre cop al sarcòfag no! —va dir.

Glups. Normalment procuro estar desperta i llevada abans que ell, precisament per això. Però quan el pare dedica tota la nit a les recerques erudites i no arriba a ficar-se al llit, bé, és pràcticament impossible.

—Però, pare, no el faig malbé i és el millor que hi ha per protegir-me dels corrents d'aire. —També era el lloc més segur per evitar totes les malediccions que voltaven i s'arremolinaven pel museu a la nit, però em podia imaginar perfectament què diria si li expliqués això.

—Sí, però és un artefacte d'un valor incalculable...

—Que és aquí agafant pols en un armari perquè no hi ha prou espai a les sales d'exposicions. De debò, pare, vaig amb molt de

compte. A més, a quin altre lloc vols que dormi quan em veig obligada a quedar-me aquí tota la nit?

Almenys va tenir la decència d'encongir-se una mica quan va sentir-ho.

–En una butaca, potser, o arrupida a la catifa de davant de la llar de foc de la sala d'estar del personal. A qualsevol lloc que no fos un diantre de sarcòfag!

Sí, però aquells llocs no estaven gens protegits. Francament, tota sola i de nit no em refiava que el poder dels amulets fos suficient per protegir-me de tota la màgia negra i els esperits pertorbadors. Per descomptat, això tampoc no l'hi podia dir, a ell.

–Però, pare, estic segura que a la Men'naat no li faria res.

–Es pot saber qui...?

–La jove sacerdotessa a qui va pertànyer aquest sarcòfag –li vaig explicar–. Era del temple de Taueret, una deessa egípcia protectora dels infants. Pensa que aquí soc molt més fàcil de protegir!

Va fer un sospir d'exasperació i tot seguit va tancar la porta. Jo hauria pogut insistir una mica més, però no volia córrer el risc de recordar-li que de fet on hauria de dormir era en una escola, com totes les altres nenes de la meua edat. Feia tot el que podia per evitar aquell tema fos com fos.

Em vaig enfil·lar pel lateral alt de pedra del sarcòfag, que ocupava la meitat de la meua habitació. Bé, de fet era més aviat un armari. Però ningú més no el feia servir, per tant el tenia tot per a mi sola. Hi havia l'espai just per a un escriptori petit i per a un rentamans encara més petit i atrotinat que m'havia trobat en Fлимп, el vigilant. També m'havia clavat uns quants claus a la paret perquè tingués un lloc on penjar els vestits i davantals.

Mentre em tirava aigua freda a la cara, em vaig adonar que adormint-me havia deixat escapar la millor oportunitat d'esmunyir-me al taller del pare sense que em veiessin. Havia de posar les mans damunt d'aquella estatueta de totes totes. I aviat. Em vaig mirar el rellotge. La mare havia d'arribar d'aquí a cinc hores i cinquanta-set minuts, i estava previst que portés una carretada d'artefactes nous. Era molt probable que tinguéssim un gavadal de màgia nova i desconeguda giravoltant pel museu al cap de poc. Em vaig ajustar els guants amb gest ferm i vaig sortir per afrontar el dia.

La següent oportunitat es va presentar quan el pare va sortir del taller per anar a buscar una tassa de te. Normalment l'hi portava jo cada matí més o menys a aquella hora, però aquell dia no ho havia fet, amb l'esperança que al cap d'una estona es rendiria i aniria a buscar-la ell. Havia funcionat.

Vaig mirar discretament a dins del taller. A banda d'artefactes de totes les civilitzacions conegudes per l'home dispersos a les taules en diverses menes de mals estats, semblava buit. Estava a mig camí de la caixa quan, darrere meu, una veu desagradosa em va fer aturar en sec.

–On és?

Em vaig girar. En Clive Fagenbush estava dret just al costat de la porta, gairebé com si m'hagués estat esperant.

–On és què? –vaig preguntar.

–L'estàtua.

Els ulls del conservador van passar de la meua cara al rotlle de paper que portava a la mà. Va fer un pas endavant i em va prendre el paper. Just quan obria la boca per protestar, una veu familiar va dir:

–I ara, Fagenbush. Què és tot això? Torni el paper a la Theo.

Amb les celles arrufades, en Nigel Bollingsworth va entrar a la sala.

He esmentat com adoro en Nigel Bollingsworth? De fet, crec que m'hi casaré quan sigui gran, tot i que a ell encara no l'hi he dit. (El pare diu que no l'hi he de dir. De fet, quan ho vaig explicar al pare, el que va dir va ser: «I per què estàs tan segura que algú es voldrà casar amb tu, senyoreta Manefleta?».)

–M'ha semblat que tenia una cosa que no és seva –va remugar en Fagenbush.

–Bé, doncs ja veu que no. Ara, vagi i prepari l'exposició de baix per a la visita de l'Escola Hedgewick per a Nois Incorregibles, prevista per a avui. Vull que tot estigui ben subjectat al seu lloc. Ja es recorda de què va passar l'última vegada que van venir.

En Fagenbush va arrufar els llavis, disgustat, i em va posar el rotlle de papir a les mans de qualsevol manera. Tot seguit, va girar en rodó i se'n va anar.

–Et trobes bé, Theo? –va preguntar en Nigel.

–Sí, senyor Bollingsworth. –Vaig aixecar la vista i vaig deixar que els ulls se m'omplissin de gratitud.– Moltíssimes gràcies. –Em vaig fregar el canell perquè sabés com d'horriblement m'havia tractat en Fagenbush. La veritat era que em feia una mica de mal.

Em va mirar amb expressió radiant.

–Molt bé, doncs. Fes la teva.

I després d'això, també se'n va anar de la sala.

No tenia temps per perdre. Vaig agafar ràpidament l'estàtua de la caixa, la vaig amagar dins del rotlle de papir i vaig anar cap a la sala de lectura del primer pis. Vaig estar alerta tota l'estona per si veia en Fagenbush, però semblava que s'havia tornat a amagar a sota de la seva pedra.

SORTIR DEL FOC PER CAURE... BÉ, AL GAT

Està molt bé saber quan una cosa està maleïda, però llavors encara has de rumiar què dintre hi pots fer. El pare m'ha ensenyat que quan tots els indicis no encaminen a una conclusió sòlida, hi ha la recerca. Piles i piles de recerca. Per descomptat, el pare no s'adonava quina mena d'assumptes em dedicava a estudiar sempre que podia, però val a dir que la recerca era l'únic que tenia per defensar-me.

Quan era molt petita i vaig començar a anar al museu, em feia moltíssima por, encara que jo fos massa petita per entendre per què. Ara, naturalment, sabia que era perquè percebia les malediccions malèvoles i els esperits inquietos que voltaven per l'edifici. Però aleshores l'únic que pensava era que, si els pares descobrien que tenia por, no em deixarien anar al museu. I llavors no els veuria mai! Per tant, em vaig jurar que dissimularia aquesta por.

Durant anys, els pares es van pensar que tenia un calfred permanent, de tantes esgarriances que em venien sempre que

m'acostava el museu. Encara no entenc com és que les malediccions i els esperits no em van fer mal. Però cal dir que sí que hi va haver un nombre extraordinari de conservadors subalterns i oficinistes que ens havien durat molt poc. La majoria van tenir accidents desafortunats o bé es van posar greument malalts. N'hi havia un o dos que semblava que havien perdut completament el seny. Per sort, el pare i la mare no havien patit el destí d'aquells empleats. L'únic motiu que se m'acudia per explicar que la mare estigués bé era que, sense ella, els artefactes –i per tant els esperits i les malediccions– es quedarien enterrats i oblidats i no tindrien cap oportunitat d'escampar la seva maldat entre els homes. Era com si la deixessin tranquil·la per agrair-li que els hagués alliberat, si bé ella no tenia ni idea del que havia fet, és clar.

El pare no havia tingut tanta sort. De fet, va ser així com es va lesionar la cama. Una mala caiguda per tres pisos sencers d'escalas. Després, va dir que havia tingut una sensació com si algú hagués agafat i li hagués clavat una empenta. No tinc cap dubte que algú –o alguna cosa– el va empènyer. Però també estic convençuda que amb ell es va moderar perquè era el que s'estava tot el dia restaurant els artefactes perquè recuperessin la seva antiga esplendor.

Per descomptat, no vaig entendre res de tot això fins que vaig ser prou gran per saber llegir. Llavors em vaig posar a investigar tot el que teníem al museu, amb l'esperança que el coneixement arraconaria la por.

No va ser fins que vaig descobrir els volums antics i gairebé oblidats sobre màgia de l'antic Egipte que ho vaig començar a entendre tot. Quan els vaig haver llegit vaig saber exactament a què m'enfrontava, i no em va tranquil·litzar gens. Per sort, els textos antics també recollien maneres d'eliminar o anul·lar les

malediccions. A poc a poc vaig començar a conèixer els diversos antidots i remeis. Durant aquest procés es van produir uns quants errors esgarriuosos, però en general he tingut molta sort.

Com que passo tant de temps al museu, he reclamat un dels despatxets que donen a la sala de lectura principal perquè sigui el meu estudi. (La nostra sala de lectura principal gairebé no es fa servir, atès que gairebé tothom va a fer recerca al Museu Britànic.) El pare es pensa que estic seguint els meus estudis, i jo deixo que s'ho cregui. Aquell matí, vaig seure entre volums arcans enquadernats amb cuir i subjectats amb corretges i sivelles, tauletes d'argila antigues plenes de rengleres i rengleres de jeroglífics, i rotlles de pergamí i de papir on els sacerdots i feticlers de l'antiguitat havien fet les seves anotacions. Finalment, em vaig quedar amb *L'Egipte ocult: màgia, alquímia i esoterisme*, de T. R. Nectanebus. De tots, sembla que és el que ha recollit més miques d'informació sobre malediccions i encanteris antics.

Vaig fer una mossegada al meu sandvitx de melmelada i em vaig posar a llegir: «Les estatuetses maleïdes sovint estaven fetes de basalt, una pedra negra i dura associada a l'Inframón.»

Ara venia la part difícil. No tenia més remei que tocar aquella cosa amb les mans nues. Almenys no hi havia llum de lluna i la maledicció estava calmada, en estat latent. Em vaig treure un guant, vaig allargar la mà i vaig donar uns copets a l'estàtua amb l'ungla d'un dit. Era una pedra freda i dura, i decididament negra. De fet, semblava idèntica a la il·lustració del llibre. Em vaig tornar a posar el guant i vaig continuar llegint.

«Quan s'hi havien gravat els jeroglífics necessaris, l'estàtua es cobria amb encanteris i filtres màgics dissenyats per transferir el seu poder una vegada s'apliqués l'agent adequat per despertar la màgia. S'emprava principalment per guarir, però de tant

en tant també s'utilitzava amb propòsits malèfics. Si la finalitat de l'estàtua no era guarir sinó maleir, el més probable era que el filtre contingués oli de serp (cobra o àspid), que conferia a l'objecte una textura excepcionalment brillant. Si està maleït», deia el llibre, «l'objecte desprendreà una lleu olor de sofre».

Era cert que les malediccions feien una olor peculiar, gens agradable. Em vaig inclinar cap endavant i vaig ensumar. Amb l'olor de la melmelada de mores costava de distingir, però estava força segura que havia detectat una lleu ferum de sofre enganxada a la superfície lluent de l'estàtua.

Vaig reprendre la lectura, fent un esforç per desxifrar la cal·ligrafia cantelluda i mig esborrada mentre uns núvols grisos i foscos es movien pel cel i tapaven la poca llum que entrava per la finestra. «Per neutralitzar la maledicció, cal fer una petita rèplica de cera de la figureta, d'uns quatre dits d'alçària. A la base de la figureta, inscriviu-hi els jeroglífics indicats, i a continuació feu una poció amb els ingredients següents. Pronuncieu l'encanteri indicat mentre ungiu l'estatueta amb la poció. La poció despertarà l'encanteri i activarà la maledicció, però l'encanteri que recitareu la dirigirà cap a la figureta de cera, que s'haurà de llançar immediatament a les flames perquè la consumeixin. És crucial mantenir la concentració en l'encanteri un cop iniciat.»

Fixeu-vos que Nectanebus no va dir què fa exactament l'encanteri una vegada activat. Aquests erudits de l'antigor sempre callen les coses importants. Francament, a mi no m'agraden gaire les sorpreses, i les que passen aquí dins tendeixen a ser tirant a força dolentes. Quan potinejo amb malediccions antiquíssimes i màgia negra, prefereixo saber fins a quin punt tot anirà de mal borràs si la situació es torça. Tampoc no estic segura de poder solucionar-ho, però saber-ho em dona un cert consol.

Just en aquell moment, l'Isis, que havia estat arrupida al petit sofà mirant l'estatueta amb desconfiança, es va posar dreta d'un bot. Va arquejar l'esquena i va grunyar mirant a la porta.

Vaig tancar el llibre de cop i vaig mirar al meu voltant, buscant on amagar l'estatueta. La vaig treure de la taula d'una revolada i vaig acabar tornant-la a ficar dins del rotlle de paper.

La porta es va obrir bruscament i en Clive Fagenbush va entrar a l'habitació tot decidit.

–On és, petita plaga? –em va preguntar.

Semblava que aquell home em perseguís!

–On és què? –vaig preguntar, i vaig fer una mossegada a l'entrepà sabent que allò li faria fàstic i el portaria a considerar-me només una nena llardosa qualsevol.

–L'estatueta de Bastet. On és?

–Encara està amb això? Ja li he dit que no tinc ni la més remota idea de què em parla. El pare la busca?

–No –va dir en Fagenbush amb un esbufec–. Ni tan sols s'ha adonat que ha desaparegut. Però jo sí. Era un artefacte especialment interessant i jo tinc... plans... al respecte. I ara, on l'has ficat?

–Però què podria fer jo amb una estatueta? –vaig preguntar, intentant semblar tan innocent com podia.

Va fer dues llargues passes per l'habitació fins que es va alçar imponent davant meu. Les celles se li van ajuntar, formant una gruixuda V negra damunt dels ulls. L'olor de col que sempre l'acompanyava, barrejada amb les emanacions sulfúriques de l'estàtua, em va fer venir llàgrimes als ulls.

–Dona'm l'estàtua.

No l'havia vist mai tan enfurismat, i vaig necessitar fins a l'última engruna de la meva força de voluntat per mantenir-me

ferma. No pensava fer-me enrere, per molt que em tremolessin els genolls. Em vaig negar a permetre que la vista se me n'anés cap al paper enrotllat de la taula, vaig serrar les dents i li vaig tornar la mirada.

–Per si de cas és dur d'orella: no la tinc.

En Fagenbush va respirar profundament i el nas llarg li va tremolar.

–Sé que és mentida. Vull aquella estàtua. Vull que sigui al lloc que li correspon abans de la posta de sol. Ho entens? Tinc plans per a aquella estàtua. –Em va escorcollar amb la vista.– I no inclouen interferències d'una nena llardosa i malcarada. –Va somriure, i era un somriure que feia venir calfreds.– Però això podria canviar si no cooperes –va dir, amb males intencions. Després va travessar l'habitació tot enfadat, mentre remugava–: Aquesta nena està com un llum de ganxo.

Quan va arribar a la porta, la va tancar de cop, convençut que amb la seva amenaça n'hi hauria prou per obligar-me a cooperar. En Fagenbush era repulsiu, però quan s'enfurismava d'aquella manera era realment aterridor. Francament, aquest nou aspecte seu em gelava la sang.

Vaig anar fins a la porta i la vaig tancar amb clau.

–Idiota –vaig murmurar, enfadada amb mi mateixa per permetre que m'alterés tant.

En aquell moment vaig sentir un impuls aclaparador d'arripir-me amb l'Isis, però no hi havia temps. Em vaig ajupir per fregar-li un momentet a sota la barbata i em vaig prometre una bona estona de moixaines amb ella després d'haver resolt el problema de l'estàtua.

Vaig treure la valisa de roba plena de material per eliminar malediccions, que guardava darrere l'escriptori, i em vaig posar a furgar-la. Per si algú pot tenir interès en aquestes coses, he fet una llista dels continguts de la bossa.

MATERIALS I ESTRIS RECOMANATS PER A L'ELIMINACIÓ DE MALEDICCIONS DE L'ANTIC EGIPTE

Fil de mussolina o lli sense blanquejar dels colors següents:

vermell, verd, groc, blanc, blau i negre

morter i mà de morter

grans quantitats de cera, preferiblement blanca

bastonet punxegut, per fer incisions a la cera

filferro daurat i platejat

branquissos de salze

herbes diverses, com ara menta gatera i ruda

encens i mirra

vi negre

mel

llet

suc d'enciam (extret de fulles d'enciam. Sovint costa

trobar-ne i el canvia per col, i després ho aigualixo una mica. Sembla que va prou bé.)

pedretes, còdols petits i petxines de formes i mides

interessants

ossos de pollastre i espines petites

hocins i petits objectes naturals, com ara dents de gat, trossos

de pell de llangardaix, una bona col·lecció d'aquesta mena de coses

*trossets de minerals i pedres semiprecioses com ara quars,
gres, lapislàtzuli, jaspi, malaquita, cornalina, alabastre*

Com que sempre vaig recollint miques de cera com una boja, no em va costar trobar-ne prou per fer una figureta. Quan vaig haver modelat la rèplica (que no s'assemblava gaire a un gat, sinó més aviat a un tronc d'arbre esvelt amb orelles; esperava que no fos important), vaig tallar els jeroglífics correctes a la base, i la vaig deixar a la taula.

Vaig tornar a buscar a la bossa i en vaig treure un flascó de vidre, el vaig obrir i vaig ensumar. Claret. L'havia de pispar del decantador de la biblioteca del pare. Si mai s'adonava que en faltava, en donaria la culpa a en Fagenbush. Somrient per la idea d'aquesta venjança subtil, vaig buscar a les palpentes fins que la mà va trobar una bosseta de mussolina.

Com que en moltes receptes màgiques s'ha de fer servir ruda, sempre miro de tenir-ne a mà. (És bona per repel·lir els mals esperits i també és útil contra els espasmes histèrics o les afliccions que les malediccions poden causar.) És diabòlicament difícil de trobar, i a sobre m'hi gasto tots els diners de la paga. La retirada de malediccions no és una tasca per als pusil·lànimes o els que disposen de pocs recursos econòmics; per desgràcia, jo pertanyo als dos grups.

Vaig barrejar els dos ingredients al morter, picant la ruda ben fina. Quan va estar a punt, vaig respirar profundament i em vaig treure els guants. Amb un tros de llapis, vaig dibuixar un udjat o ull d'Horus a cadascun dels palmells i vaig desitjar que allò em donés prou protecció. Vaig sucuar un drap net a la poció i el vaig començar a passar per l'estàtua maleïda. Mentre recitava les pa-

raules del llibre, anava amb compte de mantenir sempre el drap entre els meus dits i l'estàtua.

En la màgia egípcia, a més de fer servir la recepta correcta, les paraules que fas servir i com les fas servir tenen una importància crucial en qualsevol encanteri o maledicció. Has de pronunciar les paraules exactament com cal i amb el to de veu correcte per tal que funcionin. O, almenys, això era el que deien els llibres. Vaig saber que aquella part l'estava fent bé perquè l'estàtua es va posar a vibrar i la ferum de sofre es va tornar més forta. Els jeroglífics que havia vist la nit abans van sortir de cop i volta a la superfície, bronzint frenèticament. La part bona era que, sempre que tocava l'estàtua amb la poció, els símbols s'encongien i s'apartaven, com si tinguessin por. Segur que allò era un bon senyal.

Quan per fi se'm va acabar la poció, tots els símbols havien empetitit i feien la meitat de la mida original. Vaig parar de mullar-los i em vaig apartar, sense parar de salmodiar. A poc a poc, semblava que els jeroglífics es desenganxaven de la superfície de l'estàtua, com si les paraules que jo recitava els cridessin. Amb un seguit de sorolls esmorteïts, es van separar de l'estàtua i es van elevar en l'aire damunt d'ella, on planaven com un estol d'abelles enfadades. Vaig aixecar les mans amb els símbols de protecció.

La ferum de sofre era aclaparadora i jo intentava pronunciar les paraules de poder sense inhalar aquelles emanacions espantoses. Per desgràcia, quan vaig arribar al tros que deia «Fora, gata pútrida», l'Isis va protestar amb una petita esgarrapada al turmell.

De l'ensurt, vaig abaixar la vista cap a ella.

–Tu no –vaig dir.

Mentre parlava, els símbols que brunzien van deixar de planar i van començar a anar de dret cap a la meva gata. De seguida que la van tocar, va rugir i tots els pèls del cos se li van eriçar completament mentre els jeroglífics li ballaven pel pelatge. Els ulls de l'Isis van embogir i va aplanar les orelles als costats del cap. Un udol impiu li va esclatar a la gola.

Ja no era la meva estimada mascota, sinó l'Encarnació del Mal. Era a això al que es referia Nectanebus quan deia que concentrar-se i evitar distraccions era crucial. En teoria, la maledicció s'havia d'aixecar de l'estàtua i fluir cap a la figureta de cera, que llavors jo cremaria. Almenys, això era el que havia passat altres vegades.

Però ara no tenia ni idea de què fer. I no gosava apartar la vista de l'Isis el temps necessari per llegir el llibre buscant suggeriments.

La gata embruixada va estirar una pota i em va tornar a esgarrapar, aquest cop impulsada per totes les fúries de l'infern. Les urpes em van foradar les mitges de llana i em van fer uns talls dolorosos a la canyella. Va arquejar l'esquena i va bufar, i tot seguit va córrer a amagar-se a sota la llibreria, des d'on va continuar deixant anar uns udols greus i demoníacs.

Em vaig deixar caure en una cadira i em vaig quedar mirant la llibreria, i després em vaig girar a mirar l'elegant estàtua de Bastet, que ara estava d'allò més tranquil·la.

Què havia fet? Pobra Isis!

Invertir l'encanteri. Això era el que havia de fer. Invertir-lo.

Però... es podria desfer, oi? Ai, mare.

I si aquella maledicció tan lletja hagués anat a parar a dins meu? La panxa se'm va regirar una mica, incòmoda. Millor no pensar-hi.

Quan vaig estar segura que em podia aguantar dreta un altre cop, em vaig afanyar a tornar als llibres que tenia escampats per l'escriptori. Segur que hi havia una manera d'arreglar-ho. Just llavors, el rellotge es va posar a tocar l'hora. Les dues! El dia m'havia passat volant. Era hora d'anar a recollir la mare.

L'alegria perquè la mare tornava a casa quedava una mica apagada pel tràngol de la pobra Isis. Hauria d'investigar què es podia fer amb l'Isis més endavant. Vaig tancar el llibre, vaig agafar ràpidament l'estatueta neutralitzada de la taula i la vaig enrotllar en un tros de pergamí vell per poder-la retornar al prestatge de dalt.

Quan sortia del despatx, em vaig recordar que segurament el pare tindria gana. Vaig tornar a correu a la taula i em vaig posar a la butxaca els sandvitxos de melmelada que quedaven. Després d'una última mirada de disculpa en direcció a l'Isis, vaig sortir per la porta.

Caminava ben atenta per si detectava cap senyal d'en Fagenbush. Qui sap què em faria si em trobava amb l'estàtua. Probablement, agafar-la per donar-me un bon cop al cap.

Finalment vaig arribar al taller del pare i em vaig obrir pas entre ossos de dinosaure capgirats, caixes a mig obrir, urnes esquerdades i una escultura de marbre sense cap. Després de tornar l'estatueta al prestatge, vaig anar a buscar el pare. El vaig trobar en una de les taules de treball, intentant reconstruir un tros de tauleta d'argila de l'excavació de la mare que havia vingut dins la caixa de l'estatueta de Bastet. L'estela s'havia trencat en set trossos diferents, i semblava que el pare s'hi barallava.

Vaig esperar pacientment que s'adonés que era allà. Com que no va ser el cas, em vaig escurar la gola.

–Pare? És hora d'anar a buscar la mare a l'estació.

–De seguida que acabi això –va dir, i sonava com si de fet no hagués sentit res del que li deia.

Vaig mirar per la finestra, on finalment els núvols s’havien ajuntat i formaven un plugim gris i constant.

–Em sembla que la mare no s’esperarà tanta estona.

Com que no va contestar, vaig mirar per damunt l’espatlla. Es veu que intentava posar en ordre els jeroglífics dels trossos de la tauleta d’argila. Intrigada, em vaig inclinar per acostar-m’hi. Adoro els jeroglífics. Hi ha persones a qui els agrada molt dibuixar i d’altres que tenen tirada a la música i d’altres a qui els encanten els trencaclosques, però el meu entreteniment preferit són els jeroglífics. Per mi, són clars com l’aigua, com si fossin la manera en què se suposa que ens hem de comunicar. Però el pare semblava encallat.

–Aquí ho tens. –Vaig passar el braç pel voltant del seu.– I si poses aquesta peça així, i llavors la fas girar mitja volta en el sentit de les agulles del rellotge? –Ja estava. Potser ara començaria a adonar-se que li podia ser ben útil!

–Theodosia, no crec que et puguis fer càrrec del nivell de complexitat de tot això. És impossible que una simple criatura pugui entendre com aquestes peces...

–Així. –Vaig fer lliscar l’última peça al seu lloc.

–Mmmpf. –Es va tirar endavant per estudiar l’estela completa.– Ara, sigues bona noia i troba’m una mica de dinar abans de sortir, si us plau.

–Ja hi havia pensat.

Em vaig posar la mà a la butxaca i vaig posar l’entrepà de melmelada a la taula davant seu. Se li va il·luminar la cara.

–Oh! Que bé. Moltes gràcies. –Va fer una mossegada, i després una ganyota.– Melmelada? Un altre cop?

Em va caure l'ànima als peus. Bé que era un mos, allò, oi? A més, era l'únic que havia pogut trobar a l'armari. Vaig fer una altra ullada al rellotge. La pobra mare es devia estar preguntant on ens podíem haver ficat.

Però el pare ja tornava a estar concentrat en l'estela.

–«Però que recordin, que tinguin por, fins i tot quan ell ja sigui mort» –va llegir mentre el rellotge tocava dos quarts de tres.

–Vinga, pare! La mare estarà enrabiada com un gat moll!

–Oh –va dir, mirant per la finestra–, que plou?

Es va sentir un fort espetec de trons, un llamp va il·luminar el cel i la pluja es va convertir en torrencial.

–Només una mica –vaig dir.

MANIOBRES CURIOSES A L'ESTACIÓ DE CHARING CROSS

Quan vam sortir del museu ens van rebre els udols d'un vent que gairebé em va arrencar l'abric d'hivern que portava. El cel estava ple de núvols de color de plom, que deixaven caure damunt nostre una pluja tan forta que gairebé punxava. El pare em va fer pujar a la berlina, on ens vam espolsar el pitjor de la pluja i després ens vam posar còmodes als seients. Va donar uns copets al sostre del carruatge amb el bastó, i ens vam apartar trontollant de la vorera per afegir-nos al trànsit.

Els carrers eren un embolic terrible on es barrejaven carretons, carruatges, òmnibus i automòbils, tots barallant-se per poder passar. Les persones s'afanyaven pel carrer amb grans paraigües negres, intentant fugir del xàfec. Un òmnibus va girar bruscament per evitar un vianant i gairebé se'ns va tirar a sobre. El nostre conductor va renegar quan la berlina va fer una gran sotragada que em va fer xocar contra el costat de carruatge.

–Mira per on vas, cap de trons! –va cridar el conductor.

Mentre em posava dreta, vaig aixecar la vista per descobrir que el pare em mirava amb les celles arrufades.

–Però on tens el barret? –em va preguntar–. Dels guants aconsegueixes recordar-te’n prou sovint. Per què no del diantre de barret?

«Perquè no toco objectes maleïts amb el cap», li volia dir. Però, per descomptat, em vaig mossegar la llengua.

–No suportó els barrets. Em fa l’efecte que m’aixafen el cap, me l’aixafen i aixafen fins que em sembla que el cervell es converteix en una pasta. Com farinetes en un bol massa petit.

–I ara, Theodosia –va dir el pare arrufant les celles–. Has de controlar aquesta imaginació que tens. Un dia d’aquests agafaràs un refredat de ca l’ample.

Com és que els pares només es fixen en tu el temps just per renyar-te? Si fas alguna cosa bé, com ara portar-los dinar o ajudar-los a resoldre un trencaclosques, actuen com si fossis invisible. Però només que se t’escapi un error estúpid, com deixar-te un barret, ja et llegeixen tota la cartilla.

Vaig mirar per la finestra i em vaig obligar a no bellugar-me d’impaciència. Feia segles que la mare era fora, i em moria de ganes de veure-la. La meva esperança més gran era que s’hagués enyorat tantíssim que jurés que no se’n tornaria a anar mai més. La majoria de mares no passen mesos lluny de casa, però també és cert que la majoria de mares no són tan meravelloses com la meva. És intrèpida i aventurera i molt i molt llesta. I nord-americana. No fa gaire cas de les convencions antigues i tronades. L’àvia Throckmorton diu que m’assemblo moltíssim a la mare. No crec que ho digui com a compliment.

Tant de bo la mare volgués anar corrents cap a casa i passar un d’aquells vespres plens de felicitat i afecte que tant trobava

a faltar. Començava a estar una miqueta cansada de dormir al sarcòfag: una nit o dues és una aventura, però quatre nits seguides ja són un calvari. Se m'estaven acabant els vestits nets, em moria de ganes de fer un àpat com cal i semblava que mai no tenia prou mantes a la nit.

El taxi es va aturar davant de l'estació de Charing Cross i vam sortir trontollant al carrer. El pare va poder atrapar-me abans que anés a parar a un bassal molt tèrbol.

Vam anar cap a l'estació, empesos cap aquí i cap allà per la gentada. Tenia la sensació de ser una bola de billar voltant per la taula. Em va agafar por de perdre el pare en aquella aglomeració i li vaig agafar el faldó de l'abric. Un camí s'obria misteriosament davant d'ell. No en podia estar segura, però sospitava que feia servir el bastó (amb delicadesa, és clar!) per animar la gent a deixar-nos passar.

Després d'una empenta especialment molesta, vaig notar una mà petita i freda al costat de la meva dins de l'abric del pare. Vaig mirar, amb un ensurt, com la mà es ficava a la butxaca del pare i en treia la cartera. Sense pensar, vaig estirar jo la mà i vaig agafar fort el canell ple de brutícia.

La cartera va caure de nou a la butxaca del pare i el propietari del canell va xisclar fluixet.

—Òndima! Deixi'm anar! Deixi'm anar! No cridi la poli, senyoreta. *Namés* la volia mirar, i tornar-la de seguida. —El que havia xisclat tenia un nas arromangat i dos ulls blaus brillants em miraven des d'una cara coberta de sutge.

—No —vaig xiuxiuejar; encara no estava preparada per llançar-li una colla d'agents al damunt. Al capdavall, semblava una Ànima Desafortunada. (Els pares són molt fermes a l'hora d'ensenyar-me que hem de ser amables amb aquells que no tenen

la mateixa sort que nosaltres. De tota manera, no crec que allò volgués dir deixar-li buidar les butxaques del pare.)

–Sí que volia. De veritat. –Es regirava frenèticament, estirant el braç per escapar-se.

–No et denunciare, però no t'acostis a les nostres butxaques, d'acord? Jura-ho.

–*S'ho juro, s'ho juro.* Ara deixi'm anar. *Aquetes* ungles seves estan molt esmolades.

De fet no era així, però sí que les havia inclinat per treure'n el màxim profit. No era gens maco de fer, però robar carteres tampoc.

–Jura-ho per la tomba de la teva mare –vaig dir solemnement. Treballant al museu, he après que jurar per la tomba d'algu és una cosa molt seriosa.

Va mirar enlaire i va deixar anar un gran sospir d'irritació.

–Bé, d'acord. *S'ho juro* per la tomba de ma mare.

–Molt bé.

Li vaig deixar anar el canell. Va fer un cop de cap ràpid d'agraïment i després, en menys d'un batre d'ulls, va tornar a fondre's entre la gentada.

Just llavors, el pare em va mirar per damunt l'espatlla.

–Theodosia, què fas tan enrere? Para de badar i afanya't.

A dins de l'estació, ens vam obrir pas entre empentes fins a l'andana on ens esperava la mare. Era dels pocs passatgers que quedaven, i seia damunt d'un dels seus baguls més grossos. Al costat tenia una altra pila de baguls i caixes que semblava que es pogués tombar amb una ratxa de vent forta.

Estava tan contenta de veure-la que volia córrer cap a ella i abraçar-la, però feia tant que no la veia que em va agafar vergonya. Llavors va obrir els braços i em va envoltar en una abraçada

meravellosa que va fer fora tots els meus dubtes. La tela suau del seu vestit de viatge a sota la galta i l'aroma familiar de lilàs em va fer ser terriblement conscient de fins a quin punt l'havia enyorat. Vaig obrir molt els ulls i vaig parpellejar ràpidament per evitar quedar malament.

Quan la mare es va apartar, ella també tenia els ulls una mica humits, i va dedicar un moment a col·locar-se bé el barret. El pare ja s'havia posat a repassar l'equipatge.

–Per l'amor de Déu, Henrietta. Però quants vestits nous has adquirit al Caire?

La mare li va posar una mà enguantada al braç.

–Això no és roba meva, babau. Allà baix la competència era molt seriosa. –Li va fer una mirada carregada d'intenció, que significava que no en volia parlar davant meu.– He pensat que seria millor portar alguns dels artefactes ben a prop en lloc d'enviar-los separatament.

–Així m'agrada. –El pare la va mirar, radiant.

Els ulls de la mare es van omplir de calidesa i vaig haver d'apartar la vista per no veure com es posaven bledes tots dos.

I sort que ho vaig fer.

A hores d'ara l'andana estava pràcticament buida. Si hagués estat plena, estic segura que no m'hauria adonat que l'home era allà. De fet, s'esforçava molt a passar desapercebut, i això, naturalment, feia que cridés més l'atenció. I, cosa encara més important, tan aviat com li vaig posar els ulls al damunt vaig tenir la sensació que un escarabat amb les potes glaçades em baixava per l'esquena. Era la mateixa sensació que tenia sempre que descobria un objecte maleït al museu. L'home que s'amagava entre les ombres mirava fixament la mare com un voltor afamat.

No. No mirava la mare, sinó els baguls.

Vaig apartar la vista abans no s'adonés que l'havien descobert i em vaig acostar a la mare perquè em fes cas.

–Mare, qui és aquell home d'allà? El que s'amaga entre les ombres –vaig preguntar, vigilant de parlar en veu baixa.

–Que s'amaga entre les ombres! –va dir el pare en veu massa alta–. I ara, Theodosia, com se t'acudeixen aquestes coses?

El vaig mirar de mala lluna, desitjant per un moment haver deixat que aquell pilllet li pispés la cartera. La mare em va posar una mà a l'espatlla i va fer una mirada ràpida a l'home. Tan aviat com la mare es va girar cap a ell, l'altre va apartar la vista i es va posar a examinar l'horari de trens que hi havia penjat davant seu.

–Aquell? No ho sé, reina. Era al vaixell quan vam salpar d'Alexandria.

–Un altre admirador teu, Henrietta? –va dir de broma el pare.

–Ximpleries! –va dir la mare, amb un gest de la mà.

No podrien evitar comportar-se així?

El conductor del taxi no va estar gens content quan va veure totes les caixes i baguls de la mare. Jo anava buscant el petit carterista, mig convençuda que intentaria endur-se tot un bagul si en tenia l'oportunitat. Finalment, el conductor (amb l'ajuda del pare) va aconseguir carregar i subjectar totes les peces de l'equipatge. Estàvem una mica estrets, però tampoc no havíem d'anar gaire lluny.

Jo seia just al costat de la mare, arrambada a ella a causa de l'equipatge, i no em feia res. Al capdavant, havia de recuperar sis mesos d'absència. Vaig deixar que els pensaments se centressin en com era de meravellós que hagués tornat i que tornéssim a viure de debò a casa una temporadeta. M'estava cansant de sopars de llauna. Volia un bany com cal, i un te amb brioixos, nata

i melmelada, i pastís de carn i ronyons seguit d'unes postres delicioses per sopar.

Després de sis llargs mesos fora de casa, segur que la mare sentia el mateix.

Però de moment en tenia prou d'arraulir-me al seu costat i deixar que ells dos parlessin de les seves coses avorrides de política.

–Què, com estava tot allà baix, Henrietta? –va preguntar el pare.

La mare va seure una mica més dreta entre els coixins.

–Bé, els francesos s'han calmat una mica. Els americans són com gossets, saltant pertot arreu plens d'entusiasme sense preocupar-se de què o a qui trepitgen. I estava tot absolutament infestat d'alemanys.

–Cap senyal d'en Von Braggenschnott?

–Bé, de fet sí. Ha assolit un nivell d'influència sorprenent, tenint en compte fins a quin punt està ficat en el negoci de treure il·legalment antiguitats del país. Però no em puc queixar; em va ajudar a convèncer els funcionaris locals perquè em deixessin treure les meves descobertes del país i portar-les a Anglaterra.

–No ho sé, Henrietta, no m'agrada que estiguis gens a prop d'en Von Braggenschnott o altres homes de la seva mena.

–Ximpleries –va dir la mare, agitant una mà en l'aire–. Em puc cuidar perfectament tota sola.

–Mmm, bé, sí. Els alemanys també han estat molt enfeïnats al seu país. El creixement de la seva marina de guerra ha posat neguitós tot el ministeri. El Lord Cancellier els ha tornat a oferir un tractat, però el kàiser Guillem insisteix en unes concessions que ens neguem a fer. Tothom s'està posant nerviós. Estan força segurs que el kàiser trama alguna cosa.

Avorrida per aquesta conversa, vaig mirar per la finestra. Em va caure l'ànima als peus quan em vaig adonar que la berlina s'allunyava de Chesterfield Place i baixava per Marlborough Street en direcció al museu. Vaig fer una pregunta al pare amb la mirada. Es va inclinar cap a mi i em va acariciar el braç.

—No pateixis, Theodosia. Només serà un momentet. Hem de deixar unes quantes caixes al museu i la teva mare ens vol ensenyar algunes de les coses que ha descobert.

D'estoneta, res, vaig pensar. Em vaig tornar a deixar caure sobre els coixins i em vaig resignar a passar una nit més al museu. Cosa que probablement ja estava bé, perquè patia terriblement per l'Isis. Havia de trobar una manera d'invertir aquell encanteri.

A més, seria un altre dia i prou. Demà, hauríem de tornar a casa. Per començar, faltaven pocs dies per a Nadal i fins i tot els meus pares amb el cap als núvols abandonaven les recerques erudites prou temps per celebrar les festes. El segon motiu era el meu germà petit, en Henry. Tornava a casa de l'escola i no suporta gens ni mica el museu. S'avorreix tan fàcilment i es posa tan terriblement pesat que els pares tenen un acord tàcit per evitar que s'estigui aquí gaire estona.

Per descomptat, jo també hauria de ser en una escola. Hi vaig anar un trimestre i va ser terriblement feixuc i avorrit. Per desgràcia, vaig tenir la mala sort de treure unes notes molt millors que les altres nenes, cosa que per a elles era un pecat imperdonable. (Si hagués intuït la poca popularitat que em portaria allò, hauria tret carabasses als exàmens a posta!) Per això, quan vaig tornar a casa per les vacances, em vaig limitar a no tornar-me'n a anar i, per sort, els pares no es van recordar mai d'enviar-m'hi. O, per ser més precisos, jo no els ho vaig recordar mai. Una vegada, quan el pare va aconseguir recordar-se'n tot sol, li vaig fer

notar que els meus estudis d'història, llengües de l'antiguitat, grec i jeroglífics eren molt més rigorosos del que qualsevol escola em podia oferir. Ho va admetre a contracor i vam deixar estar el tema.

El pare va fer que la berlina s'aturés al darrere del museu, al moll de càrrega. En Dolge i en Sweeney van sortir a rebre'ns i van traslladar les caixes i alguns baguls al taller de la planta baixa i la zona d'emmagatzematge temporal. Tot seguit el pare va indicar a en Dolge que pugés a la berlina i portés la resta de coses de la mare a casa.

–Què –va dir la mare, després de tot l'enrenou de descarregar i enviar en Dolge amb el taxi–, qui vol veure uns quants artefactes nous?

El pare i jo ens vam posar a tocar de la mare mentre ella es treia una clau del moneder i s'agenollava davant del primer bagul.

–Ai, Alistair! Tot era allà, exactament com vas dir que estaria. La teva investigació va ser extraordinàriament acurada –va dir la mare. Mentre furgava el pany, em va alleujar veure que encara portava els guants posats. I el pare també, m'hi vaig fixar quan es fregava les mans amb il·lusió.

Li vaig mirar bé la cara per si hi veia algun indici d'amargor. Semblava que no, però qui podria recriminar-l'hi, si n'hi hagués?

Fa molt temps, quan jo només tenia dos anys, després d'anys d'estudiar i investigar laboriosament, el pare va descobrir la ubicació probable de la tomba de Tuthmosis III, un poderós faraó del començament del Regne Nou d'Egipte. La mare i ell van viatjar a la Vall dels Reis (i a mi em van deixar amb la meva àvia britànica, que estic del tot segura que em va posar vestidets amb puntes i llaços i em va obligar a seure ben quieta durant hores). La seva expedició va ser un gran èxit, però un col·lega els va traïr i un home que es deia Victor Loretti va reclamar-ne el descobriment oficial.

I encara pitjor, el Museu Britànic, on treballava aleshores el pare, es va negar a donar-li suport i va acceptar que el descobridor fos Lorette.

Va ser llavors que el pare se'n va anar d'aquell museu vell i resclosit i va venir a treballar al Museu d'Antiguitats i Llegendes.

En tot cas, durant els darrers anys el pare havia estat treballant en una teoria sobre la localització de la tomba d'Amenemhab. Era el ministre de la guerra de Tuthmosis III i alguns atribueixen les grans conquestes militars del faraó a la genialitat d'Amenemhab.

Després de dos anys de tornar d'Egipte amb les mans buides, la mare finalment havia trobat la tomba d'Amenemhab, contigua a la del faraó.

El pare es moria de ganes de veure què havia trobat. I jo també, per cert. M'hi vaig acostar i li vaig preguntar:

–Mare, feia por entrar en tombes antigues i segellades com aquesta? No estaves una mica espantada?

Abans que em pogués contestar, va entrar en Bollingsworth i la va distreure.

–Hola, senyora Throckmorton. Benvinguda a casa.

–Gràcies, senyor Bollingsworth. M'alegro d'haver tornat.

Ben bé com el pare, en Nigel es va fregar les mans.

–Ens ha portat molts tresors?

–Molts –va dir la mare, i tot seguit va obrir la tapa del bagul amb un gest teatral.

Una barreja caòtica de pudors horroroses em va colpejar amb la força d'un puny: la sentor amb rastres de coure de la sang, la ferum de coses podrides i en descomposició, fum de llenya i sofre. Vaig panteixar i gairebé em van fallar els genolls per la força de la màgia negra que sortia en grans onades del bagul.

El pare em va mirar molt seriós.

–Què passa, Theodosia?

–És... és que són meravellosos. Res més –vaig respondre, mirant d'aparentar que tot era normal. És que ningú més se n'adonava?

–Però si encara no ha tret res del bagul!

–Ah, però sé que serà impressionant. La mare sempre fa les millors troballes.

Em va mirar aclucant els ulls, però de seguida va perdre l'interès quan la mare va començar a desembolicar un gran paquet pla.

En Nigel es va acostar i es va posar al meu costat.

–Renoï, Theo. Et trobes bé? Sembles una mica pioca. No et voldries estirar un momentet?

Vaig fer que no amb el cap i vaig respirar amb alenades curtes i superficials mentre la mare treia l'última capa d'embolcall. Després d'aquella pudor, tenia una mica de por que fos una extremitat tallada de mòmia o alguna altra cosa fastigosa. Però era una placa gravada amb uns símbols intricats i un dibuix d'un home de grans dimensions que portava les corones de l'Alt i el Baix Egipte. Agafava un altre home pels cabells i subjectava un gran ganivet amb el braç aixecat. La panxa em va pujar com un suro dins de l'aigua quan vaig entendre que estava a punt de tallar-li el cap a l'home. A sota dels peus tenia rengleres i rengleres de figures que havien fet la mateixa fi.

–Caram –va dir el pare–, això és força sanguinari.

–Oh, no n'has vist ni la meitat –va dir la mare–. Al costat d'aquest home, el kàiser Guillem sembla una mainadera!

Va posar les mans dins del bagul, en va treure un altre paquet aplanat i el va desembolicar, per revelar un ganivet llarg i corbat amb una figureta d'Anubis a l'empunyadura.

El pare va fer un xiulet.

–Això és meravellós, Henrietta.

–Oi que sí? –va dir ella, radiant–. I hi havia tantíssimes coses més! Totes les parets estaven cobertes amb relats detallats de totes les guerres en què va lluitar Tuthmosis, les seves victòries i les seves estratègies. Trigaré uns quants anys a desxifrar-ho tot.

D'això en dubtava. Segur que si em deixaven provar-ho a mi, ho podríem tenir en qüestió de mesos.

–Hi havia armes de tots els tipus imaginables –va continuar la mare–. Llances, punyals i espases llargues, moltes d'elles amb talles d'Apep i Mentu.

El pare va arrufar les celles.

–No havia vist mai la serp del caos i el déu de la guerra emprats junts d'aquesta manera.

–Jo tampoc –va dir la mare.

De sobte, em va venir la imatge del jeroglífic de Mentu que havia vist aquella nit.

–Jo sí –vaig murmurar.

El pare i la mare em van mirar tots dos com si s'haguessin oblidat que era allà.

–On podries haver vist una cosa així, Theodosia? –va preguntar el pare, amb les celles aixecades de la sorpresa.

Naturalment, no pensava dir-li que ho havia vist a l'estàtua de Bastet.

–Eh, no em recordo d'on... Ho sento –vaig dir.

Per l'expressió de la cara del pare, quedava clar que es pensava que li prenia el pèl.

–En tot cas –va continuar la mare, després d'aquell moment incòmode–, a la tomba d'Amenemhab també hi havia un petit temple dedicat al déu de la guerra, Mentu.

–De debò? –va exclamar el pare.

Vam passar uns quants minuts d'allò més contents, examinant un seguit d'esteles, llances, dagues i objectes de tota mena. Llavors va arribar en Fagenbush i ens hauria aigualit tot el procediment, si no fos que la mare va fer una de les seves mirades de «soc extraordinàriament llesta». Es va treure la bossa de mà de sota el braç i la va aguantar davant seu fins que va tenir l'atenció de tothom.

–Ara vull que intenteu endevinar el que tinc aquí –va anunciar, amb els ulls centellejant.

–Ai, Henrietta! –va dir el pare–. És impossible que ho endevinem. No ens facis patir.

La mare va somriure, va obrir la bossa i en va treure a poc a poc un paquet pla. El va deixar al palmell de la mà encara enguantada i va començar a treure l'embolcall de paper.

Per sort, tothom tenia els ulls clavats en l'artefacte i no van veure com jo patia un violent calfred, com si acabés d'agafar un refredat terrible. La veritat era que el que fos que hi havia dins d'aquell paquet estava maleït d'una manera tan potent i malèfica que em feia sentir com si tingués tot el cos cobert de formigues de les que piquen.

Quan la mare va aixecar l'últim tros de paper, tenia a la mà un gran escarabeu tallat d'alguna pedra preciosa. Tenia unes ales d'or que es corbaven als costats, amb milers i milers de gemmes encastades. Una gran peça de cornalina rodona, de la mida d'una cirera, reposava al cap, i una pedra verda més petita decorava la part inferior de l'escarabat.

–El Cor d'Egipte –va anunciar–. Directament de la tomba d'Amenemhab.